

пипаше чуждото, пакъ пълнѣше сандѣчето си съ чуждитѣ нѣща. При всичко че не можеше да ги употребява, той ги събираше, и не толкова отъ нужда, колкото отъ навикъ. Белѣ нѣщо е навикътъ, момчета; пазѣте се отъ лошитѣ навици!

Минѣхъ още нѣколко недѣли. Крадецътъ не можеше да се намѣри. Ученицитѣ излѣзохъ отъ търпѣние и рѣшихъ да търсѣтъ въ сандѣчетата си. Въ чието сандѣче ще се намѣрѣтъ краденитѣ вещи, той е и крадецътъ. Повикахъ и надзирателя. Ами сега?

— Щомъ вие сте съгласни на това, каза надзирателятъ, азъ го приемамъ. Отворѣте тогава сандѣчетата си.

Изведнѣжъ шракнѣхъ нѣколко ключалки.

Трайко бѣше въ ужасъ. Да се не покори на общото рѣшение, значи да даде на ученицитѣ да се съмнѣватъ въ него и него да считатъ за крадецъ. Да се покори пъкъ, значи самъ да се прѣдаде въ рѣцѣтъ на другаритѣ си. Какво да прави? Той бѣше скованъ. Искаше да плаче, не можеше. Въ тая минута той прѣдпочиташе да зине земята и да го глѣтне, отколкото да бѣде живъ сега. Той се каеше за постѣпкитѣ си, но късно бѣше. „Защо не прѣстанѣхъ, си мислѣше, баремъ, слѣдъ като обадохъ на надзирателя, ами пакъ продължавахъ да крадѣ?... О!?!“

Докато Трайко мислѣше, другаритѣ си гледахъ единъ съ други сандѣчетата. Надзирателятъ тоже бѣше тука. Дойде редъ и за Трайка.

— Хайде, Трайко, отвори си и ти сандѣчето? поканихъ го.

Трайко не искаше.

— Не, не бива, Трайче, каза надзирателятъ. Както направихъ всички, трѣбва да направимъ и ти.